

Lov og Evangelium

Nr. 6

JULI - AUGUST 2012

48. årgang

Foto: Ingvar Gangås

«Dere skal øse vann med glede
av frelsens kilder» Jes 12:3

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansværlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rølfsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 59 526
E-post: Reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedere.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

Jesus er kilden med det levende vann. Han kan gi deg å drikke av livets vann – til frelse. Denne kilde er åpen for hver den som tørster, som har mistet troen på seg selv og som trenger en frelser og stedfortreder.

I dette nummeret kan du lese om hvordan Jesus behandler mennesket for at det skal «miste seg selv» og «vinne Kristus». «Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde» (Jak 4:6).

Bibelen kaller denne prosessen en «åpenbaring» ved Den Hellige Ånd. Først døder han *deg* ved loven, så gjør han levende ved troen på *Jesus*.

Det er ingen garanti i å være døpt. Dessverre hender det alt for ofte at våre barn havner i verden. Kan årsaken være at de ikke er villige til «å dø under loven» og miste sitt «selvliv»? De vil heller leve sitt eget liv når de vokser til, og da blir ikke Jesus alt for dem.

Du er kanskje en av disse? Da må du ta deg god tid til å lese artiklene i bladet denne gangen.

I.G.

*På den smale vei til kilden
alt mitt eget dømt jeg så.
Mine planer, mine ønsker
ved min fot i aske lå.*

*Hvor jeg elsker navnet Jesus!
Enn på jord han alt gjør vel.
Jeg var død, men nu jeg lever.
Han har renset, fylt min sjel.*

(Margareth J. Harris, Sb 264: 2,4)

Når barnet ikke blir omvendt

Av ukjent forfatter

Ikke alle døpte barn kommer frem til personlig opplevd omvendelse og tro når de vokser til. Dette må virke ydmykende og selvprøvende på oss som er kristne foreldre, også på kristne forkynnere. Er det vår skyld? Vi har så lite maktet å gi barna den rette hjelp og rettledning i disse år. Likevel – også barna fra de varmeste og sterkeste kristne hjem, og de som ellers har vokst opp under en klar åndelig ledelse, må selv personlig velge når de vokser til, selv om de før levde det barnlige liv med Gud. Og her er det at det brister for så mange. Det er de få som velger rett.

Når barna vokser til, kommer de mer og mer i føling med de onde lyster som de har i sin egen natur. Og når så Ordet dømmer dette onde som synd, og Guds Ånd får vise noe av «fordervelsens avgrunn i meg», så drives de til valg. De som da bøyer seg for Ordets dom og Åndens lys, blir sønderknust og fortvilet over seg selv og drages i

sin hjelpelese tilstand til Kristus – og er berget. Men ikke alle bøyer seg.

Vi har nå først dem som lar seg rive med av verdenslivet og sine egne lyster og blir borte i den store verdslike masse. Akk, så mange!

Men det er en annen klasse, og den holder på å bli stor imellom oss – og farlig. Det er dem som i overgangsalderen kommer seg unna det å bli sønderknust i sitt hjerte, kommer seg forbi omvendelsens smerte og nød. De som likevel blir de mest interesserte og ivrige arbeidere i det kirkelige og religiøse arbeid. Også disse følte frykt i førstningen når Ånden øvde sin vakkende gjerning i dem, også disse følte seg da urolige og utrygge på seg selv. Det var ikke lenger som i den barnlige tro de hadde før. De kjente det onde som rørte på seg annerledes enn tidligere, og de var ikke så sikre på at deres forhold til Gud var rett. Men det var også så langt de kom. Det sløve kjødet og djevelens forførelse

Innhold, juli-august 2012

Redaksjonelt. Av Ingar Gangås	side 2
Når barnet ikke blir omvendt. Av ukjent forfatter	side 3
Korleis blir ein frelst? Av Ragnar Opstad	side 5
Gjenførelsens under. Av Øivind Andersen	side 6
Omvending. Tale av Ole Brandal	side 7
Nytt fra Bibelskolen. Utdrag fra årsmeldingen	side 12
Hvor skal du tilbringe evigheten? Fra Landsstyrets årsmelding	side 13
Fra arbeidsmarken. Intervju med Øivind Andersen	side 15
«Det kan ei forklares...» Av Immanuel Fuglsang	side 18
Kom til Jesus! Ungdomsstykke av Erling Ruud	side 20

fikk dem til å stanse der – uten noen dypere selvprøvelse. Når da også den sjælefordervede trøsten ble gitt dem, at de jo var Guds barn på dåpens grunn og at de alltid hadde vært snille og ikke gått bort ifra Gud – fikk de mot til å tro og ikke tvile på seg selv. Så slo de seg til ro, og de lot seg ikke vekke til full erkjennelse av egen synd og fordervelse. Så trengte de heller ikke den uforskyldte nåde i Kristus. Dermed døde livet de fikk i dåpens bad. Men det visste de ikke.

Disse mennesker blir ofte ivrige i det religiøse arbeidet – i søndagsskole, ungdomsarbeid og i foreningene. Har de mulighet til det, tar de gjerne et bibelkurs, og de er villige til å holde bibeltimer. Kan de komme på skole og bli prest eller til og med misjonærer, så er de så sikre på at det er et kall fra Gud. Deres oppdragelse og religiøse anlegg og oppfordring til å være med i kirkens arbeid – alt drar i samme retning: det gir tillit til deres egen kristendom og til en ivrig tjeneste i det kirkelige og religiøse liv. Det hender nok at Den Hellige Ånd en gang imellom får virke uro og en stille angst i dem. Men da tar de det som en djevelens anfektelse av deres tro. De bekjennende kristne taler jo også om slike anfektelser – og dette trøster de seg til. Men det er også nesten alt som de synes om hos de troende – dette med deres anfektelser. Ellers står de på fiendsk fot mot troens bekjennelse. Mens de åpne verdslige mennesker ofte har dyp respekt og en øm følelse for dem som gjør alvor av opplevd

kristendom, så går disse religiøse, ivrige arbeidere ofte med en sår og bitter ånd imot de alvorlig troende. De omvendte mennesker er de siste som de kan finne seg til rette med. Selv er de bedratt, og de bedrar andre med sin ånd og sin lære og sin ledelse. Hvor viktig det er at disse barna må komme frem til vekkelse og omvendelse – så de ikke blir stående på halvveien og glir inn i en falsk innbilning om egen kristendom og blir et redskap for djevelens forførende kunstgrep!

*Fra «Lov og Evangelium»,
nr. 4/1993*

Møtekalender

August

02.-05.	Stevne Laberget
12.	Sannidal
18.-19.	Martin Fjære Åpningshelg Fossnes
28.-02/09.	Svarstad Ingar Gangås
28.-02/09.	Bangsund Lars Fossdal
29.-02/09.	Fogn Odd Eivind Stensland
31.-02/09.	Nærbø Gunnar Soppeland

September

06.-09.	Ungdomsleir, Volla, Namdalseid Martin Fjære og Jan Ove Heggdal Solgrø
28.-30.	Gunnar Holth og Ingar Gangås

Korleis blir ein frelst?

Av Ragnar Opstad

«Evig fortapelse eller evig frelse, det er *det* alt Guds ord – gjennom hele Bibelen – dreier seg om», skriv Asschenfeldt-Hansen i bibelforklaringa «Gullgruben».

No er det nådetid. No kan ein bli omvendt og frelst. Men den som står imot Guds kall, og ikkje vil omvenda seg, vil få rikeleg tid til å angra i fortapinga.

«Kan man ikke få slippe disse traktatene noe sted?», sa en sint mann da han ble tilbuddt et blad med Guds ord. Og svaret lød: «Jo, i helvete finnes det ikke traktater, der kan man bli fri; der lyder ikke noe evangelium».

Ein ny fødsel

Korleis blir ein så frelst? Det må bli slik at ein *wil* bli frelst, og at denne vilje også fører til omvending. Men ein blir ikkje frelst ved sin vilje. Her trur eg at det er mange som stoppar opp og ikkje kjem lenger, men finn trøyst i si eiga omvending, bibellesing og børn, og trur om seg sjølv at dei er frelest. Så byggjer ein «halvt på Jesus og halvt på seg». Den som lukkast med *si* omvending, har ikkje møtt ein heilag Gud, slik at ein må be: «Vend du meg om, så vert eg omvend!» (Jer 31:18).

Bibelen talar om ein ny fødsel. Ein fødsel er ikkje smertefri. Den er heller ikkje noko vi sjølv steller med. I denne prosessen får ein møta ein heilag Gud.

Samstundes får ein sjå seg sjølv som den syndaren ein er – utifrå Guds ord.

Lov og evangelium

Guds ord er gjeve oss som «lov og evangelium». Desse to uttrykka står for Gud i hans *heilagdom* – og Gud i hans *kjærleik*. Vil du følgja og etterleva Guds ord, vil du møta han nettopp slik han framstiller seg i sitt ord. Det skjedde med Nikodemus; det skjedde med Paulus. Det skjer med alle som skal inn i Guds rike gjennom den tronge porten – og fortsetja på den smale vegen.

Vi kan lesa om Nikodemus, korleis han vart avkledd si eiga rettferd, sin eigen kristendom. Her står vi alle i fare for å forarga oss, både første gongen og seinare i livet.

Vil du leva, må du døy

«Den som vil berga livet sitt, skal missa det. Og den som misser livet sitt, skal vinna det» (Luk 17:33). «Eg døydde», seier Paulus (Rom 7:10-11).

Når vi seinare les om Nikodemus, skjørnar vi at han mista livet sitt – og vann det. Lukkelege Nikodemus!

Og lukkelege Paulus, som kunne avleggja dette vitnesbyrdet: «Men det som var ei vinning for meg, det har eg for Kristi skuld halde for tap» (Fil 3:7).

Har du gjort denne erfaringa?

Frelsa må openberrast

I boka «Du er fri» – utvalgte prekener

Gjenførelsens under

«Hver den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud.»

1Joh 5:1

Dette ordet svarer så tydelig som noe ord kan gjøre på hva det vil si å være et gjenfødt menneske.

Gjenfødsel skjer når hjertet får tillit til Jesus. Den skaper et helt nytt sinn i oss, og den virker Åndens frukt i oss (Gal 5:22).

Begynner ditt hjerte å finne hvile i det som Ordet sier om Jesus, er det et bevis på at du er blitt født på ny. Ellers kunne ditt hjerte ikke finne hvile i evangeliet. Slik er Bibelens svar til deg som spør om hvordan et

av Sven Foldøen – seier han følgjande: «Videre må det skje at frelsen du har hørt og lest om, må åpenbares for deg ved Den Hellige Ånd. Uten at dette under skjer, tror jeg at din tro er død og bare en forstandstro.

Hvorledes gikk det til at du ble frelst? Var det ikke så at du overgav deg og satte alt inn på det? Noen av oss kjempet i lengre tid, andre kortere. En dag gikk det opp for oss: Jeg er frelst, han har frelst meg; at jeg ikke skulle ha sett dette før! Du trodde Ordet, og Ånden kastet lys over hans frelse. Det var åpenbaringen. Da ble du viss på at du var frelst».

Han har frelst meg

Det gjorde meg så godt då eg las dette:

menneske får fred med Gud. Stol på det! Regn med det! Det er Guds vilje at du skal gjøre det! Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv. Det er som Martin Luther sier: «Det du tror på, det har du».

«Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn. Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet. Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv, dere som tror på Guds Sønns navn» (1Joh 5:11-13).

Øivind Andersen, fra boken «Livets brød», Gry forlag 1966

«Jeg er frelst, han har frelst meg». Eg fekk på nytt sjå inn i Golgataverket. Det var her mi sak med Gud vart ordna! Då blir mitt eige så ubetydeleg, når Jesus tok seg av det heile.

Då det var gjort, sa han desse dyrebare orda: «Det er fullført!». Så har eg ingen ting å rosa meg av, eller trøysta meg til, i tillegg til det som alt er gjort.

Det er blitt spurt - og svart, omrent som så: «Kva skal eg gjera for å verta frelst?» «Du skal gjera det som Jesus ikkje fekk gjort!».

Må Herrens Ånd ta dekket bort så syndere kan se at det som er ved Sønnen gjort, gjør sjelen hvit som sne.

(Abraham Thompson, Sb 252)

Omvending

Tale av Ole Brandal

«Omvend meg du Herre, så blir jeg omvendt, for du er Herren min Gud.»

Jer 31:18

Så vil eg seia litt om korleis dette skjer, at vi kjem inn i det rette forholdet til Jesus. Då vil eg seia ein ting – min ven – at du skal sleppa å gjera dette sjølv. For Herren er den gode hyrde, og det er hyrden som har gått føre og bore det heile. Men det er eit ansvar som du og eg har heilt, og det er at Herren må få tala med oss, slik at vi seier: «Herre tal, din tenar høyrer». Då er det Herren som gjer verket. Og hør – mine vener – han er ein forunderleg Gud. Han går etter oss. Han spør etter oss for å få oss i tale, og for å få oss i tale kan Herren bruka mange ting. Han kan bruka pest, krig og dødsfall. Han brukar sorg. Ja, han kan òg gje oss gode dagar. «Veit de ikkje at Guds godheit driv dykk til omvending», seier Herren. Sant er det at han i alle fall gjer det slik at han får oss i tale, at vi byrjar lytta og interessera oss for løynde ting, at vi finn fram bibelboka og les om Jesus – ja, les i Guds ord og høyrer Ordet.

Og då byrjar Gud, som vi var litt inne på sist. Han let sitt ord forfylgia oss. Det som Herren då talar til deg, det er lova sitt ord. For evangeliet er ein løyndom, som du og eg ikkje forstår. Men lova ho ligg oss i kjøt og blod. Og derfor tek Gud først til med å bruka lova. Slik får han oss i tale, så vi

høyrer, og då byrjar vi å gjera. Så kjem den dagen i mitt og ditt liv at vi seier at no vil eg bli ein kristen, no vil eg bli frelst. No vil eg gje meg over til Gud, koste kva det koste vil. Eg må bli frelst. Då har Gud fått meg og deg eit stykke på veg. Men du må ikkje tru det – min ven – at du er frelst då. For saka er den at når du og eg er komne så langt, og at Gud har verka slik på oss med sitt ord at vi *wil*, har vi likevel lite begrep om stedfortredaren. Når du *wil*, så kan du ville på tross av Guds vilje. For det er Guds vilje at du skal koma i den stilling

Første del av denne talen sto i siste nummer. Da fikk vi høre at omvendelse er å vende seg til Jesus og komme i det rette forholdet til ham. Hos ham får du ikke hjelp til selvhjelp eller inngytt kraft, du kan ikke pusse vekk syndeflekken ved Guds nåde. Mange tror at de kan «gjøre sitt» ved å bekjenne det de kan komme på av sine synder, og så skal Gud «gjøre resten» ved å tilgi dem. Nei, du trenger Jesus som stedfortreder fordi du er helt igjennom fordervet og død i dine synder og overtredelsjer. I denne delen kan du lese om hvordan Gud tar fra oss troen på oss selv så vi får hvile i Jesus alene.

Red.

at du får bruk for stedfortredaren. Men oftast er det slik med meg og deg at når vi vil, så vil vi sjølv bli heilage, så vil vi sjølv bli gode. Så vil vi bli skikkeleg omvende og skikkeleg gode kristne. Viljen vår står likevel imot Guds vilje fordi vi ikke ser lenger. Då er det godt at Herren ikke forlet oss. Hadde Herren forlete oss her, så hadde det vore ute med oss. Men han prøver med sitt ord å rive ned og rykke opp, og han byrjar dirigera det slik at vi skal tape trua på oss sjølve. Og det skal eg seja, at dette er Guds vilje. Den måten Gud gjer dette på, er at me må gjera det av med oss sjølve. Han gjer det på erfaringa si veg. Og eg vil gjerne få sagt at det er noko forunderleg med denne erfaringa.

Ja, her kan me tenkja oss at Gud sende ein mann i din veg. Og denne mannen set du så uhyre høgt og trur mykje på han. Når du kjem i kontakt med denne mannen, og på nært hold med han, får du sjå om det du meinte om denne mannen held stikk. Men når du kjem inn på han, ser du at han er ein ynkeleg stumper, ein uredeleg, sladresjuk, vond mann. Slik at du seier til dine vener: «Denne mannen trur eg ikke på». Akkurat slik er det når Vår Herre vil omvenda oss. Han tek oss til side så me kan få sjå oss sjølve i møte med Ordet hans.

Og det skal eg seja deg, at då byrjar du sjå deg sjølv slik som du er. Då vil det uvilkårleg gå den vegen at du tapar trua på deg sjølv. Det går slik at du skanse for skanse blir driven tilbake. Du trudde før at du kunne prestera både det eine og det andre, vera ærleg og

ivrig for det som var godt. Og så ser du det, at *nett du* er uærleg. Du får sjå hovmodet ditt, kor forfengeleg du er – og æresykja. Så vert du vår du er så forderva av egoisme at du kan umogeleg bli frelst. For du vil bli frelst på di eiga vis, du vil berga deg sjølv så ikke *du* går fortapt! Og så byrjar du sjå at sjølv slik – når du vil vera god og heilag – vil du vera god og heilag for di eiga skuld. Og du har ikke noko anna val enn å vera god og snill for å bli velsigna av Gud. Du vil bli angerfull, å – mine vener – når dette byrjar gå opp for vårt hjarta: eg er «bunnforderv». Å, kor vi er fulle av vondskap og eigenkjærleik! Uffameg for elendigkeit, eg er eit vondt menneske! Ve meg! Eg er fortapt, kven kan fri meg frå denne dødens lekam?

Så prøver Herren. Han er flink å setja oss fast. Alt som du og eg prøver oss på, mislukkast. Her kan det nok vera gradsforskjell, men her er ikke arts-forskjell. Du min ven, som søker å bli ein angrande syndar, du får ingen anger, men nøden din blir denne at du ikke kan angre. Og du som søker syndserkjenning, eg skal lova deg ein ting, at du synest at du aldri kjem til å få den, men du ser berre den heselege synda som bur i hjarta ditt. Den forskrekker deg i den grad at du ikke ein gong bryr deg. Du som burde gråta og du som burde øya deg over deg sjølv, du er akkurat like kald. Du som var god, blir vond. Du som var varm, blir kald. Du som vil vera ærleg og taká kristendomen skikkeleg alvorleg, du blir grenselaust lettsindig. Og den som

vil tru på Herren av heile sitt hjarta, han skal ikkje finne ein trevl av tru i hjarta sitt.

Du som ser etter ei skikkeleg omvending, skal aldri få ho. Kan henda du er her, du som vil verta omvend, du nett som dei frå Tørvikbygda. Nei – min ven – då skal eg lova deg ein ting: det får du ikkje til, nei aldri! Kvifor det? Jau, fordi det er berre ein einaste ting Gud i himmelen vil at du skal eiga, og det er Jesus. Alt det du søker utanom Jesus, tar Gud ifrå oss. Den som søker seg frelst, kan søkje seg fortapt. Og den som vil føle seg fortapt, han får ikkje *det* til heller. Til slutt står eg heilt opprådd i meg sjølv, og veit inga råd. Då er det ei stemme i mitt hjarta som seier: «Du må skjøna at dette går ikkje, du må ta deg saman!». Men då må du seja til deg sjølv: «Jau, hvis eg berre

kunne ta meg saman og få skikk på dette, då var ikkje nauda stor, men det å ta meg saman er det eg ikkje kan». Og så minkar håpet om betring dag for dag, og den siste forskansning går gjerne ut på at om det ikkje blir i dag, så må det bli i morgen. Det må vel bli ein forandring med meg òg? Men Herren han lukkar igjen, for det som er født av kjøt er kjøt. Det er naudsynt å seia det: dette er å vera under lova. Men dersom du er i denne stillinga, så vil eg seia at du er i godt selskap. For dette er vegen til å få fred med Gud, og alle dei som er gått inn denne vegen, vil nok koma til å sjå at det som hende var heilt nødvendig. Dersom det skulle henda at ein blir gåande utanom vegen, så gagna Kristus oss inkje. Får du ikkje sjå dette, og erkjenna det, så kjem du ikkje inn i stedfortredarforholdet til Jesus. →

Bibelhelg

28. – 30. september 2012

Solgry Ungdoms- og Misjonssenter, Sveio ved Haugesund

Fredag	Kl. 20.00	Gunnar Holth
Lørdag	Kl. 10.00	Ingmar Gangås
	Kl. 11.30	Gunnar Holth
	Kl. 17.00	Ingmar Gangås
	Kl. 20.00	Gunnar Holth
Søndag	Kl. 10.30	Ingmar Gangås

Påmelding til Magne Ekanger, Rolfsnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset,
på tlf.: 53 42 92 14 / 412 45 598,
eller e-post: magne.ekanger@haugnett.no

Unge og eldre er velkomne til samling om Guds Ord!

Kor lenge held Herren på slik? For Herren er ein dag som tusen år, og tusen år som ein dag. Her er ikkje spørsmål om tid. For sume kan dette gå fort, men for andre kan det gå seint. Men hovudsaka er at det skjer. Og di før du gir opp alt håp, dess betre er det. Kva håp? Jau, håpet om at du skal bli eit skikkeleg omvendt menneske. At du skal få ei tru på di eiga tru og det du håpar skal skje med deg sjølv. Det skjer aldri, for Herren er ferdig med deg og ditt kjøt. Han kan ikkje gjera noko med det, for det er ubrukeleg. Men i staden for ditt elendige kjøt har han sett inn noko nytt. Han har sett inn ein stedfortredar. Han har sett inn Jesus.

Han visste korleis vi var. Han visste at her var ikkje hjelp i å hjelpa oss. Han såg at dersom du og eg skulle nå himmelen, så måtte han ganske enkelt gjere det utafor oss. Og så måtte han sjølv gå inn i vår stad og gjere det som eg og du skulle gjort. Så står det i Skrifta «at ein lekam laga du åt meg. Han kom for å gjera Gud, din vilje». Med denne viljen er eg helga ved Jesu Kristi lekam ein gong for alle. «Han har bore fram eit einaste offer for alle. Og har soleis ein gong for alle sett seg ved Gud Faders høgre hand. For ved eit einaste offer har han for alltid gjort dei fullkomne som blir helga. Så har vi då brør, i Jesu blod frimodighet til å gå inn i heilagdomen». For Gud er det berre ein ting som gjeld, og det er Jesus, Jesus, *berre* Jesus.

Den som kjem fram for Gud med noko anna enn Jesus, han kjem fram med noko vederstyggeleg, og Gud vil

ikkje vita av det. Men den syndaren som Herren får føra dit at han seier i sitt hjarta: «Meg til frelse jeg intet vet uten deg, Guds lam. Ene i din rettferdighet skjules all min skam», han er frelst. Han er omvendt og komen i eit rett forhold til Jesus. Innser du det? «Jau, jau, det er så», seier du, «men det er hjarta mitt det er noko gale med – hjarta mitt! Det med Jesus, det veit eg no det, det er noko eg lærde i folkeskulen det. Men det er hjarta mitt det er gale med. Der er det slik fatt at eg ikkje får Jesus inn». Då heng du fast i deg sjølv, og då ventar du igjen noko av deg sjølv.

Dette å oppgi seg sjølv og håpet om seg sjølv, er ei vanskeleg sak. Du ville i alle fall kunna føla noko, og oppleva noko. Så sit du der med handa på hjarta og ventar på at det skal skje noko. Du sit der med handa på liket og ventar på at det skal skje noko med deg. Men det er nok slik – min ven – at det er ein ting du ikkje skjønar, og det er at du er død. Eg vil spørja deg: «ventar du at ein død skal snakke? Trur du at ein død kan gå ikring?» Nei, du ventar at han ligg still på ei båre. For Skrifta seier at både du og eg er døde i våre synder og misgjerningar. Då har vi ikkje lov å venta noko anna av oss sjølve enn synd – berre synd og gudsforakt, hovmod og æresykja. «I fra hode til fot, hjertets innerste rot, kun en eneste masse av synd». *Det* kan vi vente, og ikkje noko anna.

«Men korleis skal eg då bli frelst?», seier du. Jau, du har fått ein stedfortredar. Du har fått Jesus. «Han er din med hva han eier, med sin død og seier». Jau,

men det grip meg ikkje som det skal. Nei, men det står ikkje noko om at det skal gjera det heller. Men han seier det Carl Olof Rosenius om Jesu blod, at «har det nå virket så kraftig hos Gud, at han helt tilfreds kunne blive, og blott for dets verd deg vil tage til brud og himmelens skatter deg give». Så lat det fare alt ihop, dette med deg sjølv og din kristendom, dine kjensler og dine eigne forhåpningar. Lat Jesus vera din. Han sit ved Faderens høgre hand og viser seg fram for Faderen i din stad. Høyr her, min ven! Dette er din kristendom. Det er din visdom. Det er di rettferd, din heilagdom og di forløysing. Eg skulle ynskja at du kunne sjå det, at du kunne våga deg ut på dette. Men det er nå ikkje noko som du kan råda med tross alt. Det er Heilaganden som her må gjera sitt, slik at du får lys i Ordet.

Og det skal eg seia deg – min ven – at når hjarta vårt fattar tillit til Jesus, at han er vår stedfortredar, då blir det ikkje lenger eit lettsindig liv. Eg trur ikkje at den som får Andens vidnesbyrd om Jesus, at han går omkring og snyt skatt. Det trur ikkje eg. Desse som går omkring og som vi seier «dei syndar på nåden og tar friheita til leilighet for kjøtet», viss dei har sett Jesus, så er Jesus i alle fall komen på avstand for dei. Det er eg sikker på. Og ingen lever lettsindig på grunn av at dei har sett Jesus, men dei lever lettsindig på grunn av at dei *ikkje* ser han. Ingen lever lett-sindig når dei reknar med Jesus som sin stedfortredar, men dei lever lettsindig fordi dei *ikkje* reknar med *han*. Det er saken!

Så er det om å gjera for deg og meg som lever med Herren, at vi alltid får leva i Ordet, så Jesus blir stor for hjarto våre. For evangeliet – mine vener – er inga sovepute, men ei Guds kraft til frlse.

Derfor er det om å gjera at Herren får openberra seg, så ikkje dette blir teori. Det er forskjell på teori og dette at Den Heilage Ande får gjera Ordet levande for oss. Her er så mange som tek seg tilrette i Guds ord. Dei har jo oppslagsboka her, og så ordnar dei det sjølv. Så tar dei til seg akkurat det dei vil. Jau, eg er litt redd å nemna det her. For du som held på med dette, kan lett få eit bein i halsen. Men det er slik: Det er forskjell på å ta seg til rette – og når Ordet opnar seg.

Du som før las i denne boka at du skulle, og du skulle vera, du skulle gjera, og du skulle ikkje gjera – du som før fann berre lova i denne boka – det gjeld å finne Jesus i Bibelen din! For her i desse blada finn du din stedfortredar, han som har levt ditt liv, som har døydd din død. «Han som ikkje visste av synd, vart gjort til synd for oss». Då har du fått ei ny bok, ein ny Bibel, der Den Heilage Ande forklarar Kristus for hjarta ditt. Så slepp *du* gå ut å få tak i Gud, men Heilaganden openberrar *han*, slik at du seier: «Takk Jesus, eg veit du er min med hva du eier, med din død og seier».

(Valen i Sunnhordland, 1957)

Nytt fra Bibelskolen

Utdrag fra årsmeldingen

Vi begynte høsten med ni elever på heltid. En av disse fullførte helårs-kurs, som ble begynt våren 2011. To av elevene hadde for stort travær til å få godkjent høsthalvåret, men de begynte da igjen på vårkurset, og samtidig en elev til, slik at vi også i vårhavåret har hatt ni elever på heltid, seks på helårs-kurset og tre på vårkurset. Etter nyttår har det vært langt mindre travær.

Det har vært en fin elevflokk, lyttende og engasjerte. Spesielt i år, er at elevene har vist en veldig musikk-interesse, og på eget initiativ har brukt mye tid på samspill og også arrangert flere fine konserter.

Vi har også i år hatt jevnlige elev-samtaler og en skoleevaluering på slutten av året. Det gir gode tilbakemeldinger fra elevene, og er et godt verktøy for å bedre undervisning og andre sider ved skoledriften.

Søkningen for neste år ser beskjeden ut, men det er enda tidlig å si hvordan det vil bli.

Personalsituasjonen har vært uforandret gjennom hele skoleåret. Odd Eivind Stensland har tatt noen timer som vikarlærer, en ordning vi håper kan fortsette. Det har heller ikke i år vært noe sykefravær av betydning blant personalet.

Regnskapet for 2011 viser et drifts-overskudd på kr. 29 534. Det ble overført relativt betydelige midler fra

misionen – gaver som er gitt til virksomheten på Fossnes.

Styret består av Jan Endre Aasmund-tveit (formann), Tollef Fjære (nest-formann), Magne Ekanger (sekretær), Steinar Kvalvik og Daniel Teigen som styremedlemmer. Asbjørn Fossli er 1.varamann.

Per Bergene Holm (rektor)

Da jeg begynte på Bibelskolen på Fossnes, ønsket jeg å legge av min synd slik at jeg kunne føle meg som en kristen og ha et rett forhold til Gud. I flere år hadde jeg følt at det ikke var noen forbedring i mitt kristenliv, og jeg ville så gjerne være verdig til å kalles en kristen. Jeg ønsket å slutte med synden, slik at jeg kunne se på meg selv at jeg var en kristen.

Gjennom året fikk Gud atter bøye meg, som i de foregående år, med å vise min synd og skam. Jeg fikk igjen se at jeg ikke er verdig til den frelse Jesus har ordnet for alle mennesker. Men gjennom undervisningen fikk jeg se at Jesu frelse ikke er for de friske, men for de som har ondt, og at Jesus ikke er kommet for å kalle rettferdige, men for å kalle syndere (Mar 2:17).

Olav Fossdal fra Vest-Agder,
elev ved bibelskolen 2010/11.

Hvor skal du tilbringe evigheten?

Fra Landsstyrets årsmelding

«Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone.»

Åp 3:11

Disse ord ble sagt til menigheten i Filadelfia. Denne menigheten fikk ingen bebreidelser av Herren, men kun trøst og oppmuntring. Da er det underlig å lese hva som kjennetegnet denne menigheten. Det var tre ting. For det første: «For du har liten styrke», for det andre: «og har holdt fast på mitt ord» og for det tredje: «og ikke fornekter mitt navn» (Åp 3:8). Her ser vi hva Herren ser etter hos dem som han vil kjennes ved. Han ser ikke etter om vi har stor styrke, men bare om vi holder fast ved hans ord og ikke fornekter hans navn. Avhengigheten av Herren og tilliten til Ordet er det som kjenner tegner Guds barn. Slik har det alltid vært og slik vil det alltid bli.

Akvistningen går med raske skritt i vårt kjære fedreland, og det rokkes ved grunnvollen, de kristne verdier. Da tror jeg ikke at veien for oss kristne er å gå i demonstrasjonstog osv. Nei, jeg tror at veien for Guds folk går inn i lønnkammeret i bønn til Herren, han som har all makt i himmel og på jord. La oss be om vekkelse i våre forsamlinger, slik at vi kan bli det lys og salt som Herren vil at vi skal være.

«Jeg kommer snart», sier Jesus. «Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone». Dette ordet lyder

også i dag til alle Guds barn. Vi skal få lov til å løfte vårt blikk mot himmelen og si: «Kom snart, Herre Jesus». Snart kommer Jesus for å skille flokken av mennesker i to, en på hans høyre side og en på hans venstre. Den ene flokken skal gå til en evig fortapelse, den andre til en evig himmelsk glede. Min venn; hvor skal du tilbringe evigheten? Måtte hver og en av oss stille seg selv dette alvorlige spørsmål nå mens det er nådetid.

I lys av dette alvor blir det viktig å så Guds Ord ut i folket vårt, slik at så mange som mulig kan høre seg frelst og bli berget for himmelen. Med frimodighet og i tillit til Herren skal vi fortsette å drive dette sjelevinnerarbeidet, også i vår lille organisasjon, til Jesus kommer i skyen. Må Herren selv velsigne dette arbeidet. Vi er takknemlige for alle som er med og deler Guds dyrebare ord ut i folket vårt. Må det være Herren som driver arbeidere ut. Vær med å be for dem som forkynner.

Arrangement utenom den vanlige møtevirksomheten har siden sommersamlingen på Fossnes vært: stevne på Laberget leirsted i Nord-Trøndelag, bibelhelg på Solgry i Hordaland, bibelhelg, bibeluke og nyttårsamling på

www.josafat.no

Fossnes, pinsesamlinger i Mosvik (Nord-Trøndelag), Langli (Østfold), og Skjæveland (Rogaland), barneleir på Fossnes, ungdomsleirer; høstleir på Namdalseid i Nord-Trøndelag, vinterleir på Hermanstølen i Valdres og sommerleir på Trettenes leirsted ved Farris i Vestfold. Oppslutningen om de forskjellige samlingene har vært meget bra. Takken går til Herren som er så god mot oss at han lar oss få samles på denne måten. Så er det vår bønn at det må bli til velsignelse for den enkelte.

Siden årsmøtet i fjor har Landsstyret hatt fire møter; juli, november, februar og april, og behandlet 44 saker. Karl Bø, John Flaten, Ingar Gangås, Reidar Heian og Dag Rune Lid har møtt fast i styret, i tillegg til Atle Barkve, som er 1. varamann. Styreformann har vært Reidar Heian med Dag Rune Lid som nestformann. Ingar Gangås er sekretær og har i tillegg ansvaret for bladet «Lov og Evangelium», som utkommer med 10 nummer i året. Det er en viktig talerstol ut til folket. Vil du være med å be også for dette arbeidet?

Til slutt vil vi be om forbønn for oss som sitter i Landsstyret, at Herren må gi oss visdom til å ta de rette beslutninger slik at det blir til gagn for Guds rike. Må vi alle se på forbønnstjenesten som en stor og viktig oppgave.

En stor takk til alle dere som har stått trofast med i bønn og offer også dette året.

Reidar Heian (formann)

Abonnér på bladet!

Bladet du holder i hånden, kommer med 10 nummer i året og sendes gratis til alle som ønsker det.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: Å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugodelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil ha bladet tilsendt, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut slippen nedenfor og sende den til oss.

Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

Navn .....

Sted/gate .....

Postnr./poststed .....

Sendes til:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rolfsnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms til: **412 45 598**

eller e-post til:
magne.ekanger@haugnett.no

Fra arbeidsmarken

Intervju med Øivind Andersen

Mange tenker så ofte at bare de får en god mann, en som kan forkynne klart, og en som kan synge godt – uten å si noe negativt om dem som synger og spiller – så skal det bli vekkelse. Det kan bli stor tilstrømning av mennesker, og det kan bli mange som søker Gud og som også mener det oppriktig. Men den egentlige vekkelsen, i den forstand at det omskaper mennesker og bygder og byer, det blir det ikke.

Min mor ble omvendt til Gud i vekkelsen i Oslo i 1905. Hun var da kasserer hos Steen & Strøm. Hun fortalte at stemningen i Oslo var så underlig. Skulle man på møte i Calmeyergaten hvor vekkelsesmøtene var, måtte man komme mer enn en time på forhånd for overhode å komme inn i lokalene. De hadde 4 000 sitteplasser og nesten like mange ståplasser, men det var ikke råd å komme inn gjennom døren hvis man ikke var ute i så god tid. Og der satt da forsamlingen og sang til møtet begynte. Det var som en merkelig ånd grep hele byen. Et par dager i uken stengte Steen & Strøm mellom kl. 12 og 13, og da var det møte og bibeltime for de ansatte i firmaet og for alle kunder som ønsket å være med. Det samme skjedde i Glassmagasinet og hos Gunerius Petersen.

Kan du tenke deg hvordan ånden i Oslo var på den tiden? Hvordan kan slikt skje? Det kan ikke skje av mennesker. Det er bare Gud som kan

Første del av dette intervjuet ble gjengitt i forrige nummer av bladet. Vekkelsen kom til Stranda på Sunn-møre. En eldre mann hadde bedt i årevis om dette. De opplevde at det skjedde noe i Åndens verden. Det var som om ondskapens åndehær i himmelrommet ble kjempet til side. Da ble det åpnet. – Dette tror ikke jeg de kristne har nok syn for i dag, hevdet Øivind Andersen, som selv opplevde å komme dit under vekkelsen. Her kan du lese fortsettelsen.

Red.

gjøre slike ting. Men han kan det også. Da må vi innse vår totale avmakt når det gjelder å skape vekkelse. Vi kan ikke tro at det skal bli vekkelse gjennom bestemte predikanter. Predikanter gitt av Gud, de skal sendes ut. Og Gud være takk og lov for hver eneste predikant som har et gudgitt budskap.

Og jeg ber for min del for alle predikanter. Jeg ber også for alle dem som jeg ikke kan like, det gjør jeg, fordi det er så om å gjøre at Gud skal få frlse mennesker.

Må se vår synd

– Det vi må begynne med, vi kristne i dag, er å gå i oss selv. Vi må se vår synd. Vi må begynne å bekjenne vår

synd, vi som tror på Jesus. En bør ikke snakke om at det er så galt blant folket. Og vi må ikke snakke om alle de gale bevegelsene som er oppe i tiden. Vi må bekjenne som Daniel (Dan 9:5) at det er vi som har syndet. Har vi ikke det? Vi har gjort ille. Det er vi som har vært ugodelige. Vi har satt oss opp imot Gud. Det er vi som bekjenner oss som kristne, som har veket av fra Guds bud og forskrifter i en meget betydelig grad. Og vi erkjenner det ikke som synd.

Hva tror du kommer til å hende om vi som kristne kommer i nød med oss selv og begynner å be som Daniel ba? Da kommer *det* til å hende som skjedde på Daniels tid.

Vi hører i Johannes' åpenbaring (5:8; 8:3-5) om disse skålene som blir tømt i himmelen. Det var de troendes bønner, står det. Og da skålene ble tømt i himmelen, ble det jordskjelv på jorden, og det jordskjelvet er det vi kaller vekkelse. Det skaker opp, og det skjer underlige ting.

Tenk om vi kunne få en slik tid i Norge igjen. Vi hadde en del av dette i 30-årene. Det var ikke slik overalt som det var på Stranda. Det fikk jeg da også oppleve ganske grundig mange steder. Men allikevel, folk kom i nød for sin synd. De ropte til Gud fordi de så at de var fortapt. De stod for den hellige Gud og hadde ikke noe å forsvere seg med eller unnskyldte seg med, men måtte rope om frelse. Og det gikk stundom på livet løs, så det ut til. Dette hører vi ikke så mye om i dag, skjønt jeg vet at det finnes. Sporadisk opplever vi dette

også i dag, Gud være takk for det. Det er ikke forsvunnet. Men det er ikke det vanlige bildet av vekkelse i dag.

Det vanlige er at mange bestemmer seg for å bli kristne, og den avgjørelsen skal de ikke angre på. Jeg vil si at det er den beste bestemmelse et menneske kan ta. Men jeg ser det allikevel slik at den bare i få tilfeller virkelig fører dem til liv i Gud. Det blir ofte med en bestemmelse – de begynner å bekjenne seg som kristne og aktiviseres i kristent arbeid, og så stagnerer det hele. Det blir så oppblandet med menneskeverk,

Hvordan finne fred med Gud?

Det er godt at dette spørsmålet er blitt viktig for deg, for det er det egentlige store spørsmål i livet. Men før jeg sier noe mer, må jeg få komme med noen motspørsmål til deg: Har du oppgitt din motstand mot Gud? Innrømmer og erkjenner du din synd slik som den er? Er det om å gjøre for deg å gå til Jesus med alle ting?

Hvis du skjuler, forsvarer eller unnskylder noen synd, vet du at du kan ikke komme lenger. Om du vet at du står Gud imot, vet du selv at ingen kan hjelpe deg. Da er det bare én ting å gjøre: Oppgi all motstand! La alle unnskyldninger fare! Hvor ille du enn er oppe i det, bare erkjenn det slik som det er, overfor deg selv og overfor Gud. Det er hjelp å få.

Øivind Andersen

mennesketanker og menneskelig planlegging og mye annet.

– Men om vi nå som kristne kunne innse vårt virkelige behov i dag: At vi i Norge trenger en vekkelse ifra Lindesnes til Nordkapp og fra Kjølen og til havbrynet, hvor mennesker kommer i nød for sin synd. Hvordan tror dere da det kom til å bli i Norge? En ugodelig kringkasting kunne ikke hindre det, heller ikke tilstanden ellers i kirke og samfunn. For han som er med oss, er sterkere enn han som er i verden. Husk på hva Guds ord sier: «Mine barn! Dere er av Gud, og har seiret over dem. For han som er i dere, er større enn han som er i verden» (1Joh 4:4). Det står fast fremdeles. Men vi trenger å innse at dette er nødvendig.

Vekkelse i Ørsta

Fra Stranda gikk turen for Øivind Andersen til Ørsta. Der hadde det pågått vekkelse i lang tid, og der ble det også underlige opplevelser.

– Bedehuset var sprengfullt. Det var stor jubel og begeistring i bygda. Og det var en lovprisning uten like. Slik som det så ut til.

Så skulle jeg ha mitt første møte, men det kjentes fryktelig tungt å tale, og der var det så visst ingen begeistring. Da møtet var slutt, gikk folket ut nokså slukøret, det kunne jeg se, for ikke å snakke om meg selv. Jeg syntes at alt var forbi.

Neste dag skulle de jo også ha møte, men da var det nesten ingen mennesker som kom, bare en liten håndfull. Da ble det alarm blant indremisjonslederne

i Ørsta. Jeg hadde ødelagt vekkelsen. Jeg måtte vakk. De ringte borgermester Solem i Ålesund (som også fungerte som kretssekretær i Kinamisjonsforbundet i Sunnmøre og Romsdal krets) og sa det de mente.

– Nei, svarte borgermesteren. – Han skal bli der!

– Ja, ja, de kunne ikke godt jage meg, selv om det var det de helst ville, forsto jeg.

Jeg husker at en frikirkemann fulgte meg til møtet og oppmuntrøt meg den tredje kvelden. Og jeg talte. Da åpnet Guds ord seg, og da var det en yngre mann som sto opp og sa:

– Å, i kveld er jeg blitt frelst!

– Det syntes jeg var veldig godt å høre. Men da kan du tro det ble oppstuss. For han var en av de første som hadde blitt med i vekkelsen. Og nå sto han opp og sa at i kveld var han blitt frelst.

Den fjerde møtekvelden var det pakkfullt igjen. Og da satt folk for å høre. Det var liksom kommet en helt annen ånd over forsamlingen. Den kvelden var det mange som vitnet at de var blitt frelst. Og mange av disse hadde blitt med i vekkelsen før.

Det viser i grunnen at vekkelsen slett ikke hadde vært forgjeves. Men det viser samtidig at den heller ikke hadde nådd helt frem.

Forts. i neste nummer

Fra boken «Kåre Ekroll i samtale med Øivind Andersen», Lunde forlag, 1981

«Det kan ei forklares – det kan blott erfares!»

Av Immanuel Fuglsang

Disse ordene hørte jeg i min barne- og ungdomstid ofte uttalt av min far. Og når jeg hørte ham si det, hadde jeg en viss forestilling om at det bare var noe tillært fra skolen, slik vi lærte salmevers. Så kunne det nesten se ut for meg som det også var et forsvar for at han var som han var.

Men som årene har gått, har det blitt mer og mer klart for meg at disse få ordene inneholder noe langt dypere enn det jeg hadde forestilt meg. I dem lå nemlig hele livet hans gjemt.

Hva var det han hadde erfart, men som ikke kunne forklares? I dag er jeg ikke i tvil om svaret. Han kunne ikke forklare Guds kjærighet til oss mennesker, slik det blant annet står i Johannesevangeliet (3:16): «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv». Men min far kunne vitne om det, og som jeg kunne se, brukte han enhver anledning til å fortelle andre om Jesus. Ja, det kunne gå så vidt at folk av og til kunne beham la være å gå rundt slik å preke. Men det kunne ikke stanse ham. For når han hadde fått del i det aller største som kan oppnås her på jord, nemlig syndenes forlatelse ved Jesu blod, så var det for ham en hjertesak at andre også måtte få del i den samme glede. Far var nemlig ikke i tvil om sannheten

i det som Jesus sier: «Jeg er veien, sannheten og livet» (Joh 14:6).

Jeg kunne ikke forstå min far, og jeg prøvde ofte å vende ryggen til dette med Gud og Jesus. Men så kunne han si med overbevisning i stemmen: «Det kommer en dag, da vil du forstå meg». Og så har han uten tvil i sitt stille indre sendt en bønn til Gud om at jeg måtte få se det før det ble for sent.

I dag kan jeg takke Gud for at jeg har hatt bedende foreldre. De opplevde ganske riktig ikke å få se at jeg fikk del i det nye livet som Jesus vil gi oss mennesker. Det skjedde nemlig først et år etter at far var blitt kalt hjem til Gud. Men da kom den dagen i mitt liv, da jeg fikk øynene opp for at jeg var en fortapt synder som hadde bruk for en frelser. Og det var ingen lett opplevelse, at jeg ikke lenger maktet den tilværelse som hadde sett så lovende ut, men som bare hadde vært løgn og bedrag, fordi jeg hadde levd mitt liv uten Jesus.

Men i dag er jeg takknemlig for at dette skjedde. Tenk – vi har en far i himmelen som har omsorg for sine barn, når vi bare kommer til ham med alle våre bekymringer og problemer.

Husk

å gi ekspedisjonen beskjed om
adresseendring når du flytter!

Det å kunne hvile i at Jesus har båret alle mine synder opp på korset, er i bokstavelig forstand å få løftet en byrde fra sine skuldre. I dag kan jeg med full overbevisning si det samme som far så ofte sa: «Det kan ei forklares, det kan blott erfares».

Det er nemlig sant at Jesus gir livet et helt nytt innhold. Alle de gamle «uskyldige fornøyelser» har liksom ikke lenger noe innhold. Man kunne nok for en tid glemme bekymringene, men de kom alltid igjen, og gjerne med større styrke. Da er det godt å gjøre som det står i første Peters brev (5:7): «Og kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere».

Nå skal ikke det forstås slik at det å være en kristen er «en dans på rosør», for det kan også for en kristen komme anfektelser og uro. Jeg tror at alle på et eller annet tidspunkt vil oppleve det. Men det må være vår bønn at vi må lære å gå til Jesus med det alt sammen. For han står ved sine løfter – også i en tid der så mange menneskelige løfter brytes.

Jeg vil gjerne avslutte dette vitnesbyrdet med en oppmuntring til alle foreldre som har barn som ennå ikke er kommet til personlig tro på Jesus. Be for deres barn! Fortsett å be, enda dere kanskje har bedt i mange år. Gud hører bønn, selv om dere ikke skulle få oppleve å se bønnen oppfylt i deres tid. Jeg har opplevd det gjennom mine foreldres bønner at Gud grep inn i mitt liv. Derfor vil jeg gjerne dele dette med andre.

LBE

«Hvor finner vel hjertet sin
saligste ro?

*Hos Jesus, bare hos Jesus.
Hvor finnes urokkelig grunn
for min tro?*

Hos Jesus, bare hos Jesus.

*Kor: Hos Jesus, hos Jesus,
der trives min sjel så usigelig vel.
Det kan ei forklares,
det kan blott erfares
hvor salig det er hos Jesus.*

«Hvor finnes vel hvile når
sjelen er trett?

*Hos Jesus, bare hos Jesus.
Hvor finnes den kraft som
gjør vandringen lett?
Hos Jesus, bare hos Jesus.*

«Hvor samles de gjenløste
skarer en gang?

*Hos Jesus, bare hos Jesus.
Hvor skal vi oss fryde
en evighet lang?
Hos Jesus, hjemme hos Jesus.*

(Nicholas Lambert Ridderhof/
Theodor Svensen Rimestad,
Sb 334)

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfsnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Kom til Jesus!

Ungdomsstykke av Erling Ruud

Som syvårsgammel gutt holdt jeg en gang på å drukne. To ganger hadde jeg vært helt til bunns. På vei opp gjennom vannet var jeg plutselig klar over at hvis jeg ikke ble reddet nå, kom jeg til å bli der og dø. Jeg hadde ingen tro på å bli reddet. Men jeg holdt allikevel den ene hånden høyt opp idet jeg nærmet meg overflaten. Og før jeg forsvant igjen, grep en fisker fatt i den lille barnehånden og reddet livet mitt.

– Han spurte ikke om jeg hadde tro på at han ville eller kunne greie dette, eller følte visshet om å bli reddet. Den lille hjelpehånden fra en som holdt på å drukne var nok. Den var som et skrik om hjelp.

Når menneskene ser at de ikke er frelst, begynner de gjerne å undersøke hos seg selv om de har tro nok til å bli det. Og så er det mange som ikke tør komme til Jesus fordi de ikke føler seg helt viss på at Jesus vil frelse dem, eller de tviler på at han kan, slik som de har vært. De ser mer vantro enn tro hos seg selv.

Denne frykt for fortapelse og trang etter frelse – den har Jesus selv skapt hos deg. Nå vil han bare at du skal komme til ham og fortelle ham om din tvil og din vantro og din synd. Han spør ikke etter om du har visshet eller stor tro. For Jesus er det nok tro at du kommer til ham og lar ham gripe din hjelpehånd og frelse deg. Han sier selv om troen, at den består i at vi kommer. «Og den som kommer til meg, vil jeg slett ikke støte ut» (Joh 6:37).

*Kun et skritt, kun et skritt,
du som tvilende står;
og som vet at det ikke bær hjem!
Det vil åpne deg vei,
det vil vinne deg år
fylt av fred, får det føre deg frem.
Kun et skritt over grensen
fra verden til Gud.
Har du mot, har du mot
til å ta det helt ut.
– Et skritt ifra verden til Gud?*

(Hans Andreas Urseth, Sb 204)